

[Poul Møller.]

henseende. Jeg tror, vi kan lade det være lige godt for det. Men han talte om, at det ikke var rimeligt at binde merværdiafgiftens gennemførelse til 1. oktober. Det er et meget interessant synspunkt. Det var, som jeg ofte har sagt, krumtappen i forliget, hvis der skulle komme et forlig ud af det, at vi kunne gennemføre merværdiafgiften fra 1. oktober. Desto mere vi hørte på drøftelsen her, og desto mere vi tænkte os om, desto mere sikre blev vi på, at hvis denne merværdiafgift skulle gennemføres fra 1. oktober, ville man sige om få måneder, at det var de konservative, der forlangte det. Nu står vi over for alle tiders lovjaskeri, fordi de konservative forlangte det. Den risiko har vi løbet én gang med hensyn til en omsætningsafgift, den løber vi ikke én gang til. Det var det ærede medlem hr. Baunsgaard, der dengang gjorde os opmærksom på den risiko, vi havde løbet, og kritiserede os stærkest for den. Det er også det ærede medlem hr. Baunsgaard, der i dag i realiteten giver os ret i, at forligsskitsen ikke hang sammen, fordi det ikke var rimeligt at binde sig til 1. oktober. Derfor lader vi risikoen for det, der skal gennemføres, gå over til det ærede medlem, som til Hans Majestæt Kongen sagde, at hr. Krag skulle være statsminister.

Det er klart, at alle må føle konstruktive forpligtelser. Jeg har også læst meget om, at det ærede medlem har følt det i denne situation og vil redde situationen med nogle ændringsforslag. Det eneste, jeg har set af disse ændringsforslag, er et om, at benzinsæksen, om jeg så må sige, falder bort. Her får det ærede medlem altså nu støtte fra venstre og det konservative folkeparti, mere kan han ikke forlange, og får måske ikke støtte, så vidt jeg kan læse i betænkningen, fra det regeringsparti, han er rykket til undsætning. Han kan ikke lide, at jeg bruger udtrykket redningsplanke. Han siger, at det er en selvstændig radikal opfattelse, der her kommer til udtryk i ændringsforslaget om, at de 6 øre i benzinafgift skal falde bort. Det er det måske, det er en opfattelse, vi deler, men det er da ikke så mærkeligt, at vi andre synes, at det ærede medlem i hvert fald har en mere naturlig forpligtelse til at være redningsplanke, end vi har det.

Hvis vi ikke har tillid til holdbarheden af det forlig, der skulle sluttes, og det havde det ærede medlem altså heller ikke, må det da være det ærede medlems sag, det er da ganske naturligt; det må være det flertal, der har peget på en regeringschef, der må støtte denne regeringschef, hvis han kommer i vanskeligheder. Det kan da ikke være os andre, der ikke pegede på den regeringschef, men på en anden. Derfor er det egentlig et mærkeligt udtryk, man bruger, når man siger en mindretalsregering. En mindretalsregering er jo ikke dannet, uden at et flertal har peget på den over for kongen, og det er dette flertal, der, hvad enten de sidder i regeringen eller sidder uden for regeringen, må påtage sig en særlig støtteforpligtelse, og det er det, vi står over for nu. Så kan det ærede medlem hr. Baunsgaard være ked af, at han er redningsmand, eller glad for det, det må han selv om.

Det ærede medlem sagde, at vi kunne gøre en konstruktiv indsats i investeringsudvalget og positive muligheder lå foran os. Nu vil jeg gerne sige: vi har intet imod arbejdet i investeringsudvalget, men disse sager skulle afgøres inden 1. april. Endnu har investeringsudvalget ikke fået en investeringsliste fra regeringen, hvilket er den første forudsætning for, at det kan komme i gang med sit arbejde. Det har vist kun holdt et sættende møde, d. v. s. det har ikke kunnet gøre arbejdet færdigt på en sådan måde, at vi kunne have tillid til et forhandlingsresultat.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen gjorde nogle bemærkninger om firepartiforhandlinger i almindelighed — jeg gjorde det også — og han spurgte i den forbindelse, om vi ikke hellere ville slutte et forsvarsforlig bag lukkede døre. Det forsvarsforlig, jeg kender til, blev ikke sluttet uden om folketingsudvalget; det blev sluttet i folketingsudvalget. Dengang var der også den fordel ved det, at det ærede medlem ikke havde noget parti, der kunne blive repræsenteret i et folketingsudvalg. Det var netop i den sag en stor fordel, det indrømmer jeg. Det ville det måske være endnu.

Så spurgte det ærede medlem hr. Aksel Larsen, hvorfor vi egentlig deltog i forhandlingerne. Det vil sikkert kunne bekræftes af alle, at vi, da vi fik indbydelsen, sagde: vi synes, det er en gal fremgangs-